

λολογικής ἐταιρείας μετρικής μεταφράσεως τῶν τοῦ θείου Ὀμῆρου ποιημάτων. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐγένετο εἰς Ἱσλανδικοὺς στίχους ἵτοι εἰς τὴν ἀρχαῖαν Δανικὴν γλώσσαν καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον μέτρον τὸ λεγόμενον forn-yrðalag. Καὶ τὴν μὲν Ὀδύσσειαν (Odysseios Κυανοῦ) μετέφρασεν ὁ ἐν μακρίᾳ τῇ μνήμῃ Σβεῖνσιόρνος Ἐγιλσῶνος ὁ καὶ τοῖς πεζὸν λόγον μεταφράστης τῆς Ἰλιάδος, τὴν δὲ Ἰλιάδα (Ilios Κυανοῦ) ὁ ἐφάμιλλος τῷ πατρὶ υἱὸς αὐτοῦ.

Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ,

Κατὰ τὰ ἔτη 1205—1470.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. Ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

(Συνέχεια. "Ἰδε ἀυλλάδο. ΡΔΑ".)

— o —

Ἐν δὲ τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ (1) διηγεῖται ὁ Μοντάνερ τίς ἦν Βονιφάκιος ὁ ἐκ Βερούνης, καὶ πῶς ἦλθεν εἰς Ἀττικὴν, περιπίπτων δῆμος εἰς πολλὰς ἀπάτας, ἃς θέλω καταδεῖξει κατωτέρω, καὶ παύεται λέγων. « E axi podets haver entes, de qui fo filla la muller de Nalsonso Fraderich. » Πιλήν τῶν ἄλλων περιέργων πληροφοριῶν ἢς ἀρχόμενα ἐκ τοῦ χωρίου τούτου, διδασκόμεθα ἐξ αὐτοῦ, ὅτι Ἀλφόνσος Φαδρίκος ὁ Ἀρχγάνιος, νυμφεύεις τὴν (ἐνταῦθα ἀκατονόμαστον) θυγατέρα τοῦ ἐκ Βερούνης Βονιφάκιου « Τριάρχου τῆς Εύβοιας, κατέλιπε πολλὰ τέκνα· οὗτοις ἐξηγεῖται προδήλως καὶ τὸ ἄλλως παράδοξον δνομα Βονιφάκιον ἐξ Ἀρχγανίας, διότι κατ' ἀρχαῖον ἔθος ἐδόθη αὐτῷ, φαίνεται, ὡς πρωτόκω, τὸ δνομα τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου του. » Αν δὲ ἐρευνήσωμεν πῶς ὁ ἐκ Βερούνης Βονιφάκιος ἐκτίσατο τὸ τρίτον τῆς Εύβοιας, ἢ ὅρθότερον τὴν Κάρυστον, μεμ' ἓς συγείχετο καὶ ἡ Αἴγινα, ἀπαντώμεν ἐν τῇ διηγήσει τοῦ Μοντανέρου περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ, ἵνα τῶν μύθων ἔκείνων, καθ' οὓς οἱ δοῦκες τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἀχαΐας κατήγοντο ἐκ δύο ἀδελφῶν, μιῶν τοῦ δουκὸς τῆς Βραύμηνος. Λεὶ δὲ πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ιστορίαν τῆς Εύβοιας ἀπὸ τῆς πρώτης φραγκικῆς κατακτήσεως, ἐξ ἥς παρατίθημε ἐνταῦθα μονα δσα γρήσιμα πρὸς κατάληψιν τῶν κατὰ τὴν Κάρυστον, ἐπιφυλαττόμενος νὰ πραγματευθῶ ἄλλοτε ἴδιας τὴν ιστορίαν ταύτην.

(1) L. I. cap. 244. pag. 435—438.

Ο πρῶτος κατακτητὴς τῆς Εύβοιας ἦν ὁ Φίλα, μαγδὸς Ἰάκωβος ὁ Ἀβέρριος, κυριεύσας τὴν νῆστον ἐκ 1205 ὡς ὑποστράτηγος τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλονίκης Βανιφακίου τοῦ Μορφεράτου. Ἐν Λύγούστῳ 1205 (1) διένειμεν οὗτος αὐτὴν εἰς τρία τιμάρια, καὶ παρεγώρησεν αὐτὰ τοῖς φίλοις καὶ συστρατιώταις του, τοῖς Λομβαρδοῖς Ῥαβάνῳ δάλλε Κάρχερη (Ravano dalle Carceri), Πεκιρίφω δεῖ Πεκοράρι ἐκ Μερκαρόβου (Peccoraro de' Peccorari di Mercauro), καὶ Γιάρερτω, οὐ τὸ ἐπωνύμιον εἶναι ἀγνωστον, ὅστις. Ὁπως, ὡς καὶ οἱ ἔτεροι δύο ἦν ἐκ Βερούνης, καὶ ἵσως ἐπίσης κατήγετο ἐκ τῶν δάλλε Κάρχερη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰάκωβου, συμβάντα ἐν 1210, ἀντικατέστησεν αὐτὸν ὁ Ραβάνος δάλλε Κάρχερη (2), καὶ ἐπιζήσας καὶ τοῖς ἔτεροις, συνήνωσε τέλος πᾶσαν τὴν τῆς νήσου κυριαρχίαν εἰς χειράς του. Ἀλλ' ἥδη ἐν 1216, μετὰ τὸν θάνατον του, διηρέθη ἐκ νέου ἡ νῆστος εἰς τρεῖς ἀνεξαρτήτους ἡγεμονίας, δι' ἐνεργείας τῆς Ἐκετίας (3). Μέρος κατελείφθη τῇ γῆς τοῦ Ραβάνου Γιανδέλλα, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς Βερθα· ἦν δὲ τοῦτο τὸ μεγαλερινώτερον μέρος, περιλαμβάνον καὶ τὴν Κάρυστον. Ἐτερον μέρος ἐδόθη τῷ Μαρίνῳ καὶ Ριζέρβῳ δάλλε Κάρχερη, υἱοῖς τοῦ Ρεδονδέλλου, καὶ ἀνεβοῖς τοῦ Ραβάνου· τοῦτο δ' ἦν τὸ μέσον τῆς νήσου, ἐν φρουρούμηντη καὶ ἡ πρωτεύουσα Νεγρεπόντη ἢ Ἐγριπάς, ἐπὶ τῆς βέσσαις τῆς ἀρχαῖας Χαλκίδος. Τέλος δὲ τὸ τρίτον καὶ βορειότερον μέρος μετὰ τοῦ Όφεοῦ, ἐδόθη τῷ Γουλιέλμῳ καὶ τῷ Αλβέρτῳ, υἱοῖς τοῦ προμηνυούμενος Γιάρερτου ἐκ Βερούνης. Προσδιετάχθη δὲ ὅτι θανόντος ἐνὸς τῶν ἐξ ἡγεμόνων, ἢ μερὶς αὐτοῦ ἐμελλε νὰ περιέληθεν εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους του, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς αὐτοῖς συνάργοντας. Ἡ διάταξις αὗτη διετηρήθη πιστῶς, καὶ οὕτω βλέπομεν τὴν νῆστον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τριχὶ διηγημένην εἰς τοὺς ἡγεμόνας τοὺς γελλιαστὶ λεγομένους « les tierciers de Neigripont », ἐνίστε δῆμος ὑποτεταγμένην καὶ εἰς 4, 5 ἢ 6 ἀρχοντας. Τὴν τιμαριωτικὴν κυριαρχίαν μετεβίβασεν ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης ἀμετώς εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ Μωρέως (4), καὶ βεβαιώς ἐπεκυρώθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ρρόβικου, ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει τῆς Ραβερρικῆς ἐν ἔτει 1210, καθ' ἥν διετάχθησαν αἱ συγκεγυμέναι ὑποβέσσεις τοῦ ἐφημέρου βασιλείου τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ τριαρχοὶ ἔλαβον τὰ δικαιώματα πατρικίων τῆς αὐθέντιας Ἀχαΐας, περὶ ὃν δικαιωμάτων ἐξηγεῖται ἡ νομοθε-

(1) Τὴν χρονολογίαν ταῦτην ἐξάγουστιν ἐξ ἀποσήμων ἡγεμάτων τὰ Αυνάλι Βενετοῦ. T. I. fol. 77. (Cod. Forcarin. Vindob. 6239), πραγματεύομενα καὶ ἐν fol. 130—131 περὶ τῆς διπλομῆς τῶν 1216.

(2) Du Cange, Histoire de l'empire de Constantinople sous les empereurs français. 2 édit. par Buchon. Paris. 1876. S. T. I. pag. 56.

(3) Liber Albus, fol. 100—104. Patti Lib. IV. fol. 300—303; Laurentii de Monacis Chronicon Lib. VIII. pag. 144 (ed. Flamin. Cornelius. Venetiis. 1753. 4).

(4) Le livre de la Conquête etc. (ed. Buchon) pag. 102. Βεβλίον τῆς Κογκέστας (ed. Buchon, 1845) στ. 226, 230, 1859. σελ. 59, 60, 118.

οία τῆς 'Ρωμανίας (1), καὶ ἐξεκλήσασαν πιστῶς τὰ τῆς ὑποταγῆς καθηγούντα, διότι: ἐπὶ τῆς κατακτήσεως τοῦ Ἀκροκορίθου, τῆς Ναυπλίας; καὶ τῆς Μονεμβασίας, ἀπεγνωται ὑπὲ τὰς σημειάς τοῦ κυριάρχου τῶν (2). Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνεφύηταν περιστάσεις, συνταράζασαι μέχρι τέλους τὴν σύμπνοιαν ταύτην· διότι ἥδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1209 εἶγεν ὡς ἡ Κωνσταντινούπολις, οὗτοι καὶ ἡ Ἐνετία ἐν Εὔβοιᾳ, ἴδιον Βαύλον ἢ τοποτηρητὴν (3), κατ' ἀρχὰς πρωτισμένον νὰ ὑπερασπίζηται τὰ ἐμπορικὰ δικαιώματα τῆς Ἐνετίας, καὶ ἐν ἀμφισσητήτῃ μεταξὺ αὐτῶν νὰ δικάζῃ. Ἀλλὰ κατ' ὅλιγον ἥρχισεν ἀναμηγνύμενος εἰς τὴν τῆς νήσου διοίκησιν, καὶ κατέλαβε θέσιν ὅλως διφορούμενην ἀπέναντι τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀγαίας. Τέλος δ' ἀφ' οὗ ἀπεσθέθη ὁ ἄρχητος κλάδος τῶν Βιλλαρδουίνων τῆς Ἀγαίας, καὶ ὁ τόπος ἐκυρερνᾶτο μακρόθεν ὑπὸ ἡγεμονῶν ἐγόντων ἡ καὶ μὴ ἔχοντων δικαιώματα, βαθμηδὸν διελύθη ἐντελῶς ὁ δεσμὸς τῆς κυριαρχίας. Λιαπραγμάτευσεις ἥρχισαν ἔκτοτε περὶ παραχωρήσεως τῆς νήσου εἰς τὴν Ἐνετίαν (4), καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἵσχυρὰ δημοκρατία τὴν κατέλαβεν ἐντελῶς, καὶ εἴτε διπλωματικῶς εἴτε διὰ τῆς βίας, οὐδετέρωσεν ἐντελῶς τὴν ἵσχυν τῆς ἐπὶ πολὺ ἔτι διαμεινάτης τριαρχίας. Ἡ τοιαύτη σύγκρουσις μεταξὺ Ἐνετίας καὶ Ἀγαίας ἐφάνη ἐν ἔτει 1254, ὅταν ὁ φιλοκόλεμος αὐθέντης Γουλιέλμος Β' ὁ Βιλλαρδουίνος (1246—1277), μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀτέκνου συζύγου του Καραρτάρας (ἥτις ἦν ἀναμφιθῆλως αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ 'Ραβένου Βιρβα) ἡμέλησε νὰ οἰκειοποιῇ τὸ αὐτὴ ἀνηκον τῆς Εὔβοιας μέρος. Ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντέστησαν οἱ ἄλλοι τῆς Εύβοιας ἡγεμόνες, ὁ Ναρέθιος δάστης Κάρκερη, οἱ υἱοί τοῦ Μαρίνου, καὶ ὁ πρωμανησούσιος Γουλιέλμος ὁ Βερκαῖος. Διάδοχος τῆς Βέρμας ὡφειλε νὰ εἴναι ἡ νεωτέρα αὐτῆς ἀδελφὴ Γραπέλλα (5). Αὕτη δὲ εἶγε ωμφευθῆ τὸν ἱππότην Ὀθωνα τὸν Κικάραιον (Othon de Ciconis), ἐν Franche Comté, συγγενῆ τῶν ἡγεμόνων τῶν Αθηνῶν. διτοις προγενεστέρως ἥδη εἶγε λάβει παρὰ Βιλλαρδουίνου ὡς τιμάριον τὸ φρούριον τῆς Καρύστου, χωρὶς διμος διὰ τοῦτο ν' ἀποκτήτη δικαιώματα εἰς ἡγεμονίαν μερίδιος τινὸς τῆς νήσου, ὡς τοῦτο συνέσῃ καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους δευτεροτόκους τοῦ οἰκου Κάρκερη. Κατεῖχε δὲ ὀπλῶς τὸ φρούριον ὡς τιμάριον τῆς γυναικαδέλφης του Βέρμας, καὶ ἐμμέσως, τοῦ αὐθέντου τῆς Ἀγαίας. Ἡδη ἐν ἔτει 1250 κατεῖχε τὴν Κάρυστον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἐν Δεκεμβρίῳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους χρονολογεῖ ἐκ τῆς νήσου ταύτης (6) ἐγγραφεν διαρητήριον κληροδοτημάτων εἰς

(1) Canciani Leges barbarorum. Venetiis, 1785. fol. T. III. pag. 493—524. Ηδη ίδιως Tint. 43 καὶ 91.

(2) Livre de la Conqueste, pag. 87 καὶ 89. Bιβλ. 9. κανογ. στ. 1470 καὶ 1565. σελ. 104 καὶ 108.

(3) Liber Albus, fol. 92—94. Patti Lib. I. fol. 188 καὶ 191. Lib. II. fol. 210—213. Codex Travisanus Nr. CLX—CLXI.

(4) Commemoriali Lib. I. fol. 558, 560 καὶ 562.

(5) Moscardo, Historia di Verona. Voron. 1668. 4 pag. 549—550.

(6) Τὸ ἔγγραφον φέρετ· Et ce fut fait à Aigre point en ma maison. Cartulaire de Bellevaux, Régistre de Franche-

τὸ ἐν Γαλλίᾳ μοναστήριον Βαλλεῖῳ, τὸ περιέχον τοὺς τάφους τῶν προγόνων του. Τοῦτο λοιπὸν τὸ δικαιώματα τῆς διεδογῆς τῷ ἡμερισσότησεν ὁ αὐθέντης Γουλιέλμος Β', ὑπὸ μητριανὴν πρόσφασιν προσεκάλεσε τὸν Ναρέθον καὶ τὸν Γουλιέλμον εἰς τὴν αὐλήν του, τοὺς συνέλαβε (1), καὶ ἐκενήθη πολεμικὸς κατὰ τῆς νήσου, ἀψηφήτας τὸν ἀφορισμὸν τῆς 'Ριόμης. Ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἀντέστη ὁ Βαύλος τῆς Ἐνετίας, Πάολος Γραδενίγος, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξερέάγη σρόδρομος πόλεμος μεταξὺ Ἐνετίας καὶ Βιλλαρδουίνου. Τότε Γουλίδος Λ', ὁ μέγας Κύρος τῶν Αθηνῶν, καὶ ὁ συγγενὴς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καρύστου, ἡριήτατο μετὰ τῶν λοιπῶν ἱπποτῶν τῆς μέσης Ἑλλάδος ὑποταγὴν πρὸς τὸν κυριάρχην του, διτες, πανταχοθεν πιεζόμενος, ἀπέλυσε τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοῦ. Οὕτοι δὲ, τὴν 22 Ιανουαρίου καὶ τὴν 14 Ιουνίου, τοῦ ἔτους 1256 (2), ὥμιλταν πίστιν εἰς τὴν δημοκρατίαν, καὶ μετὰ δύω ἔτη ἐπανέλαβον τὸν ὄρκον τοῦτον (3), καὶ ὑπεγέθησαν συγχρόνως νὰ πολεμήσωσιν ἐκθύμως κατὰ τοῦ Βιλλαρδουίνου (facere vivam guerram). Καὶ οὗτος μὲν ἐθριάμβευσεν εἰς Καρίδην κατὰ τοῦ ἐπαναστάτου ἡγεμόνος τῶν Αθηνῶν, ἀλλ' ἡ Ἐνετία ἐξηκολούθησεν ἀνενδότως τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τότε αἰφνεδίᾳ ἐπῆλθε καταστροφὴ κατὰ τῆς φραγγικῆς ἐν Ἑλλάδει κυριαρχίας, ὅτε ἐν ἔτει 1261 ὁ Μιγαήλ Παλαιολόγος ἀνεκτήσατο τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οἱ δύο τῆς Εύβοιας ἡγεμόνες (4) μετὰ τῶν λοιπῶν ἱπποτῶν τῆς φραγγικῆς Ἐνετίας καὶ μετ' οὐ πολὺ κατετροπώθη ὁ Βιλλαρδουίνος ἐν Καστορίᾳ, καὶ ἡγμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατηγῶν (5). Τὸ μέγα τοῦτο συμβάν ἐπεράτωσε τὰς ἐν Εύβοιᾳ διαφωνίας, διότι, ἐλευθερωθεὶς ὁ ἡγεμὼν, ἐπαύσατο πάσης ἀπαιτήσεως εἰς μερίδα τοῦ τόπου ἔχεινου, ἡ δὲ Ἐνετία τῷ ἀφῆκε τὴν τιμὴν τῆς ὑπερτάτης κυριαρχίας. Τὴν 14 Μαρτίου 1262 (6), συμπράξει τῆς Ἐνετίας, οἱ τριάρχοι τῆς νήσου, ἡ Γραπέλλα δάστης Κάρκερη, ὁ Ναρέθος δάστης Κάρκερη καὶ ὁ Γουλιέλμος ἐκ

Comté. T. IX. fol. 596. (Archives de l'Empire Français), ἐν Buchon, hist. des conquêtes etc. Paris. 1844. T. I. pag. 250.

(1) Dandolo X. T. 3. Sanudo ἐν Moratori T. XXII, pag. 560. Navagero ἀπό τοῦ Τ. XXIII, p. 997—998. Laurentius de Monacis pag. 150. Caraldo Chronica (Cod. Foscarin. Nr. 8153) fol. 85. Dan. Barbaro Cronica (cod. Foscarin. N. 6173) fol. 150. Annali Veneti T. II. (cod. Foscarin. Nr. 6240, εἰς τὰ 1255 καὶ 1256

(2) Lib. Albus. fol. 64 καὶ 105. Patti, T. I. fol. 159—191. Iod. Travise. N. CXC.

(3) Lib. Albus, f. 104 καὶ 106. Patti L. IV, f. 306—309, καὶ πρωτότ. ἔγγρο εἰς τὸ ἀργεῖον τῆς Βένης.

(4) εἰς Cum nobilibus viris G. et Narjoto dominatori us in Nigroponte. εἰς Pacta Ferrarie fol. 53. Χειρόγρ. ἐν Ἐνετίᾳ ἰσχούσιον ἐν ὑποτημένωσι τοῦ Livre de la conqueste, pag. 245.

(5) Τὸ νεοελληνικὸν χρονικὸν ἀπαντᾶται λέγον διτ τὸν Γουλιέλμον ἐνοίσθουν οἱ τριάρχοι τῆς Εύβοιας· Βιβλ. 4. Κογκ. στ. 1756 καὶ 2305. σελ. 115 καὶ 434. Μόνον συγγενῆς αὐτῶν, ὁ Λέον δάστης Κάρκερη συνιμάχει μετὰ τοῦ καρβάρογου του, ως φαίνεται ἐν Cod. Vindob. Ηγενδαν. Nr. 350 (Pacta Ferrarie fol. 74).

(6) Ἐγγράφον τῆς 11 Μαΐου 1273 (ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ναρέθου) ἐν τῷ ἀργεῖῳ τῆς Βένης.

Βερόνης, συνωμολόγηταν μετὰ τῆς Ἀχαϊας εἰρήνην, ἣν ἐπεκύνωσεν ἡ Βενετία, τὴν 16 Μαΐου (1). Ἡ Γραπέλλα καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς, δοστις ἐν ταῖς διακηρύξεσι τοῦ ἔτους 1256 καλεῖται « Odo de Zuchono » (2), διετήρησαν τὴν Κάρυστον. Ὁ Ὄθων, ὡς πολλοὶ ἄλλοι τῶν πλουσίων τιμωριωτῶν, ἐδάνεισεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βαλδουίνον Β', ἐπικαλεσάμενον τὴν βοήθειάν του, 9000 ὑπέρπυρα, ἀντὶ πολυτίμων ἐνεγύρων. « Οταν δ' ὁ αὐτοκράτωρ ἐφυγαδεύσῃ τῆς πρωτευούσης του, καὶ ἐριθοῖενήθη ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἀθήναις, παρὰ Γίδιο τῷ Α', δοστις εἶγεν ἐπανέλθει ἐκ Γαλλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ βατιλέως Λουδοβίκου τοῦ ἀγίου τὸν τεῖλον δουκὸς, τότε ἐκῆρυξεν ὅτι τὰ ἐέγυρα ταῦτα μένουσιν ὡς κτήματα τοῦ Ὄθωνος· καὶ ἐν Μαρτίῳ 1263 βλέπομεν τῷριτι ὅτι ἐν τῶν ἐνεγύρων τούτων, πολυτίμως δεδεμένον ἀγιον λείψανον, 300 ὑπέρπυρα τιμώμενον, ἐπρόσφερεν ὁ Ὄθων εἰς τὸ ἐν Γαλλίᾳ μοναστήριον Citeaux (3). Ἐνταῦθα τὸν εὑρίσκομεν τὸ ἐσχατον μνημονεύουσεν. Τίος εἶχε γεννηθῆ αὐτῷ Siegwin (Siegrwin) ὁ Καρύστιος (4), ἀποθανὼν πολὺ πρὸ τοῦ πατρός του. Τῷ ἔμεινε δὲ μία μόνη θυγάτηρ, ἡ Ἀργείδη Μεκικοροία (Agnés de Ciconis) (5). Ηθανᾶς ἐν ἔτει 1264 ὑπεστήριξε τὸν ποτὲ ἀντίπαλόν του Γουλιέλμον Β', κατὰ τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπικειμένων Ἑλλήνων (6), καὶ ἦν ἀναμφιθόλως εἰς τῶν τριαρχῶν τῆς Εὐβοίας, οἵτινες ἐν ἔτει 1278 ὑπερασπισμέναι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν κατὰ τοῦ Βαβλοῦ τῆς Ἀχαϊας, Οὔγου τοῦ Ρουσσώ ἐκ Σουλλάου (Hugo le Rousseau de Sully) (7). Ἐν τοῖς ἐγγράφοις ὅμως τῶν καιρῶν ἔκεινων, τὸ δυομά του οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται. Ἡ θυγάτηρ του κατὰ τὸν Μοντανέρον, ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν. Ἡν δὲ αὕτη μία τῶν πλουσιωτέρων ἐπικλήρων τῆς Ἑλλάδος, διότι ὁ μὲν πατήρ της τῇ κατέλιπε 13 φρούρια ἐπὶ τῆς στερεᾶς, ἡ δὲ μήτη της μεγάλην βαρονίαν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐφάνη εἰς τὴν αὐλὴν Γουλιέλμου τοῦ Α', δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν (1275—1286) ὁ ἵπποτης Πονιγράχιος ἐκ Βερόνης (8), εἰς οὓς τὴν ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν μεγάλους ἀποδίδει ὁ Μοντάνηρ ἐπαινείους. Ἡν μίδις τοῦ Γουλιέλμου τοῦ ἐκ Βερόνης, τοῦ πολλάκις μνημονεύθεντος ἡγεμόνος τοῦ Ιπρεοῦ, καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἐλένης τῆς Μονφεράτης (9), ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸ κενὸν μεῖναν βασιλείου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκ τοῦ γάμου δὲ τούτου ἐγεννήθησαν, ἔκτος μιᾶς θυγατρὸς, τῆς Ἀγνῆς, νυμφευθείσης συγ-

γενῆ τινα τῆς οἰκίας, τὸν Gaetoror d'Alle Κάρηρη, τρεῖς υἱοῖς, ὁ Κονράδ, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Βονιφάκιος (1), ἐπώνυμοι τοῦ παπποῦ τοῦ Βονιφάκιου Δ', τοῦ Μονφεράτου (1225—1251). Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, τελευτήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν αἰγυπαλωσίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος 1265, ἐδόθη τῷ Βονιφάκιῳ, ὡς τῷ ὑστεροτόκῳ υἱῷ, μηνὸς καὶ ἀσημος ἀληθῆς. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ζῇ ἐκ τοῦ ἐλέους, τῶν ἀδελφῶν του, ἐπροτίμησεν ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν τότε ἐξάκουστον διὰ τὴν ἱπποτεικὴν καὶ λοιπὴν αὐτῆς λαμπρότητα. Ἐνταῦθα ὁ δούξ Γουλιέλμος ὁ Α', ἐκτιμήσας τὴν γενναιότητα καὶ τὴν φρόνητιν του, τῷ ἐγχρήγητε πᾶσαν εὐγνωμοτύνην. « Ετις δὲ μᾶλλον τῆς ητορεύεται ἡ ὑπόληψις κύτου ἐπὶ τοῦ διαδόγου τοῦ Γουλιέλμου, τοῦ νέου Γουίδου Β', τοῦ ἐσγάτου ἀπογόνου τῆς οἰκίας τῶν Δελαρόσων. Αὐτῷ κατὰ προτιμησιν ὅλων τῶν ἄλλων ἱπποτῶν, ὅσοι ἐκόσμουν τὴν αὐλὴν τοῦ Γουίδου κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνους, καθ' αὐτοὺς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Μοντάνηρ καὶ ὁ Βιλλάνης, οἱ ἵπποται τῆς Ἐλλάδος ἦσαν οἱ λαμπρότεροι τῶν ἱπποτῶν τῆς οἰκουμένης, αὐτῷ ἀπεδόθη ἡ τιμὴ νὰ ξιροτυπήσῃ ἱππότην τὸν κύριον του ἐν ἔτει 1292. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ τούτου τῷ ἐχάρισεν ὁ Γουίδος πλείονα κτήματα ἐν τε Ἀττικῇ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἐκ τοῦ αλήρου τῆς μητρός του Ἐλένης Ἀγγελο-Κουμηνῆς, τῷ ἐδωκε τῷ Γαρδίκι καὶ τῷ Σελιζίρ ἐν Φθιώτιδι. Εἰς σύζυγον δὲ τῷ ἐδωκε τὴν Ἀγγήν Κικοναίαν, κληρονόμον τῆς Καρύστου καὶ τῆς Αίγινης, ὃστε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἔγενεν ὁ Βονιφάκιος εἰς τῶν ἐπισημωτάτων βαρόνων τῆς Ἀττικῆς, καὶ προσεκτήσατο μέγα μέρος τῆς Εὐβοίας. Κατὰ τὴν ἐν 1301 ἐκστρατείαν τοῦ Γουίδου Β', εἰς Θεσσαλίαν (τότε καλουμένην δουκίαν Νέων Πατρῶν), ὁ Βονιφάκιος τὸν παρηκολούθησε (2). λέγει δ' ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ Γαλλικοῦ καὶ Βιβλίου τῆς κατακτήσεως ι. ὅτι τὸν δούκα ὑπήντησεν ὁ Βονιφάκιος ἐκ Βερόνης (3), « εἰς τῶν εὐγενῶν ἱπποτῶν τῆς νήσου Εὐβοίας, δοστις εἶγε παρὰ τοῦ δουκὸς δύο φρούρια εἰς τιμάριον, καὶ ὅστις τῷ ήτον ὁ προσφιλέστερος τῶν βαρόνων. Η Εἰς τὴν περιήγημον ἐν Κορίνθῳ συγέλευσιν ἐν ἔτει 1303 ἐνεργανισθεῖ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐβοίας (4). Ἐν τοῖς ἀττικοῖς ἐγγράφοις τῶν ἐτῶν 1303 καὶ 1309, ἀπίνα ἄλλοτε διετηροῦντο ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς πόλεως Μόνης, ὑπογράφεται ὡς « Sire de Cariste et Gardice » (5). « Εν τινὶ δὲ περιερ-

(1) Lib. Alb. fol. 98—100.

(2) L. I. & usque ad domum dominī Odonis de Zuchono.»

(3) Ducanye I, 1. T. I. p. 266.

(4) « Possessiones, quae fuerunt nobilis viri Sivini de Chatista. » Lib. alb. f. 9812. Καὶ τὸ πρωτότυπον ἐγγρ. τῆς 14 Μαΐου, 1262.

(5) Buch. Hist. etc. T. I. p. 250—251.

(6) Liv. de la conq. p. 160. B. 61. 9. κουγκ. στ. 3286, επλ. 468.

(7) L. de la Conqu. p. 260. B. 61. 9. Κογκ. στ. 65 79. επλ. 283.

(8) Montaner, 1. I. cap. 244. p. 435—438.

(9) Innocentii papæ IV. cap. T. I. 636 ἢ Raynaldi.

(1) Histoire nouvelle des anciens ducs et autres souverains de l'Archipel (par Jaeger de Tarillon). Paris, 1899. 12. p. 129. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶναι σπανιώτατον, καὶ οὐδέλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πτεγή, διότι ἡ χρονολογία ἐν αὐτῷ εἶναι ἐντελῶς ἴσοφαλμένη, καὶ διότι ἐφευρίσκει καὶ διηγεῖται ἀπειρον πλῆθος μύθων.

(2) L. de la Conq. p. 407—408.

(3) « Monseignor Boniface de Veronne un des nobles chevaliers de l'île de Negripont qui tenoit du duc deux Chastiaux et l'avoit plus chier que baron que il enst. » L. de la conq. p. 415.

(4) L. de la Conq. p. 465.

(5) St. Génois, droits primitifs etc. T. I. p. CCXV. καὶ CCCXXXIII CCCXXXV. Archives de Mons. Layette B. 18. E. 25, 58 καὶ 52.

γοτάτῳ ἐγγράφῳ τοῦ ἔτους 1311, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται τὰ ὄνοματα ὅλων τῶν τότε ἐπισήμων ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης σημειοῦται ὡς « *Ser Bonifacius de Verona, dominator Caristi et Gardie, Selizirij et Egne* » (1). Ἀποδικούντος δὲ τοῦ δουκὸς Γουέδου εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὁ Βονιφάκιος διέκριτε τὴν Ἀττικὴν, μέχρις οὐ πᾶλιν ὁ νέος δούκας Βάληνος ὁ Βριέννιος, ὃν καὶ πιστῶς παρηκολούθησεν εἰς τὴν ἐναγόθιον μάγην τοῦ Κηφισοῦ, ἐν ᾧ ἐργεύθη ὁ κυριάρχης του, ἢ δ' Ἀττικὴ, αἱ χαρὰ τῶν Λατίνων (2), παρεδόθη εἰς τὴν Μεγάλην Καταλονίκην ἑταῖρισαν. Κατὰ Μουντενάρον (3), διὸ δύος ἀναιροῦσιν ἐγγραφα τοῦ Βιενναίου ἀργείου, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ διέφυγον τὸν θάνατον μόνον δύο ἵπποται, ὁ *Rogéros Deslauroς* (Roger Deslauro) καὶ ὁ *Bonifacius* ἐκ *Βερόνης*. Τοῦτον ἡγέλησεν ἡ ἑταῖρις νὰ δεγκῆ ὡς ἀργηγόν της μετὰ τὸν τραγικὸν τοῦ στρατηγοῦ αὐτῆς θάνατον. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπέρυγε τὴν τιμὴν ταύτην, συνετάχθη δύος μετὰ τῶν κατακτητῶν οἵτινες ὡς προερέθη, ἑταῖραν προσωπικῶν τὸν Δεσλάουρον ὡς διοικητὴν τῶν νέων τῶν ποτέ τεων. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπευθύνησαν οἱ Καταλώνιοι πρὸς τὸν Κυριάρχην τῶν, τὸν Ιαστίλεα τῆς Σικελίας, Φρεδερίκον Β'. ὅπως τοῖς πέμψῃ ἐκ τοῦ οἰκου ἀρχηγὸν καὶ δοῦκα. Ὁ Βασιλεὺς ἐξελέξατο πρὸς τοῦτο τὸν δεύτερον υἱόν του *Margrédor*, καὶ ὡς ἐπίτροπος αὐτοῦ ἐξελέγη κατ' ἀργάς *Βερεγκάρ* ὁ *'Eustorguyl*, μεν' οὐ τὸν θάνατον, ἐν ἔτει 1314 ἐπέμφετο γόνος υἱὸς τοῦ Βασιλέως, Ἀλφόνσος ὁ Φαδρίκος. Ἐν τῷ ἀμα ἐσφενδονίσθησαν ἀφορισμοὶ κατὰ τῶν αὐθιδῶν ληπτῶν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὲρ τὸ Ιόνιον πέλαγος ἀλλὰ καὶ ὁ Φρεδερίκος καὶ ὁ υἱός του ἡγεμόνης τὰς κεραυνούς τούτους.

Μόνη δὲ ἡ Ἐνετία, συμφέροντο πρὸς τοῦτο καὶ ἐξ αἰτίας τῶν Εὐρωπαίων αὐτῆς κτήσεων ἔχουσα, ἐράνηθελουσα νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς παπικὰς διαταγάς. Ἀλλὰ μετὰ τῆς ἑταῖριας συνεδέθη στενώτερον ὁ Βονιφάκιος, καὶ τοῦτο ἐπέφερε συγκρούσεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐνετίας. Οὕτως ἐν ἔτει 1313 (4) ἡγεμόνη νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν σύστασιν Εὐρωπαίου στόλου, ἀπήγαγεν ἀνευ δικαιώματος, ίουδαίαν τινα, ὡς ιδίαν του δῆθεν δούλην, καὶ ἐπέτρεψε νὰ λεηλατήσωσιν οἱ κατοίκοι « *cuiusdam insulae* » ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτώμενης, βεβαίως τῆς Αίγινης, πλοῖον ἔχον ἐρεθίνθων φορτίον, καὶ ἀγῆκον τῷ Ἀνετῶ Ιακώβῳ Βουτί κλάρου. Μάτην ἐγένετον ἀπογημίωσιν ὁ Βαύλος Λουδοβίκος Μοροζίνης· δι' ὃ ἀντεξεδικήθη κατὰ τῶν κτημάτων αὐτοῦ. Ὁ *Άρδρας Κορράρος*, κτήτωρ τῆς νήσου Σκαρπάτου (Καρπάθου), καὶ δι' ἐπιγραμμίας τῆς ἡμισείας κομητίας Βοδονίτης, καὶ τοῦ ἔκτου τῆς Εὐρωπαίας, ἐπροσπάθησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἐνετίας ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιποὺς

κτήτορες τῆς νήσου, οἵτινες ἦσαν ὁ Ιωάννης, δε Νούέρος ἐκ Μασιού (J. de Noyer de Masi), ὁ Βαρθολομαῖος Λ (B) Γίζης, καὶ ὁ Ηέτρος δελλε-Κάρλερη. Διὰ τοῦτο πόλεμος ἐξερράγη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βονιφάκιου. Ἐν 1319 ἐπῆλθεν ἀνακωχὴ (1), καθ' ἣν ὁ Βονιφάκιος διῆλθε μετὰ διαχιλίων τοῦ λαχιστον Καταλωνίων τὴν περιφημον *Μαΐρην* λεγομένην *γέριραν* (2), καὶ κατέλαβε τὴν πρωτεύουσαν. Ἡ Ἐνετία δὲν εἶχε τότε στρατὸν ἴσανδρον ἐκεῖ πρὸς ἀντίστασιν. Μάτην ἐγράψε τὴν 20 Μαρτίου ἡ *Mattilde η Ερρέγη* (Mattilde de Hennepeau), ὡς κυριάρχης τῆς νήσου, καθ' ὃ ἡγεμονία τότε τῆς Ἀχαίας, πρὸς τὸν δόγην Ἰωάννην Σοράντζον, ἐξαιτουμένη νὰ διατάξῃ αὐτὸς τῷ Καρνάρῳ τὴν παῦσιν τῆς ἀνακωχῆς. Ἡ ἐπιφρόη πάσα τῆς Ἐνετίας διέτρεγε τὸν μέγιστον κίνδυνον· ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ Βονιφάκιου τὴν ἔσωσε, διότι ἐφιδεις μεταξὺ τῶν κληρονόμων του ἐνεψύχωσαν τὴν δημοκρατίαν. Ἐκ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ἀγνής τῆς Κεκούσιας, ἀπέκτησε δύο τέκνα, ἔνα υἱὸν Θωμᾶν, καὶ μίαν θυγατέραν *Μαρίαν* (συνήθως *Μαρούλλαν* καλούμενην). Ταύτην δὲ ἐνύμφευσεν ὁ πατήρ της, μαρόν πρὸ τοῦ θανάτου του μετ' Ἀλφόνσου Φαδρίκου ἐξ Ἀραγωνος, τοῦ ἡγεμόνος τῶν Αθηνῶν (3). Ταύτη δὲ ἐδόθη ἡ Καρύστος, ἀδικηθέντος τοῦ ἀδελφοῦ της, διότι ὁ σύζυγος της ἦτον ὁ ἴσχυρότερος. Τοῦ φρουρίου τὸ τιμάριον ἐλασσεν ὁ Λλφόνσος, παρὰ τοῦ Ιωάννου δὲ Νούέρου τοῦ ἐκ Μεσίο, ὅστις ἦν ὁ ἀρχων τοῦ τριτημορίου τῆς νήσου, ἐν ᾧ ἐκείτο καὶ ἡ Καρύστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, εἰς ὃν ἐδόθηταν ἀσημα μόνον τιμάρια, ἀνεγνώρισε μὲν τὴν ἀδελφήν του ὡς ἡγεμονίδα τῆς Καρύστου καὶ τῆς παρακειμένης Λαριώνης· ἀλλὰ παντὶ σήνεις ἐπροσπάθει διὰ βοηθίας τῆς Ἐνετίας ν' ἀποβάλῃ τῷ κτήτεων τούτων τὸν γαμβρόν του. Οὕτως ἐξερράγη ἐν ἔτει 1317 σφοδρὸς πόλεμος (4) μεταξὺ Θωμᾶ καὶ Ἀλφόνσου, μεταξὺ Ἐνετίας καὶ Αθηνῶν διότι ἀφ' οὐ ὁ τελεταῖος Λού; *Margréd* ἀπέβαντεν ἐν Τριπάνιῳ ἀτεκνος τὴν 9 Νοεμβρίου 1317 (5), ἡ ἡγεμονία τῶν Αθηνῶν ἐμεινεν ἐν τούτοις εἰς τὸν Ίνφάντην Λλφόνσον· Ὁ Πάπας Ιωάννης ΚΒ ἐπετίμησεν αὐτὸν αὐτηρῶν, διότι ἡ κτήτησις τῆς Καρύστου καὶ τῆς Λαριώνης ἀνήκει δικαιωματικῶς τῷ γυναικειδέλφῳ του (6), καὶ

1) Commem. L. II. f. 10: « que pour la discordance qui ha teste entre messer Andren Cournair et messer Bonifacius de Verone et pour les parties, qui aut este entre Vastre Baile de Negrepont, et messer Andriea Cournair a fait Paix, et a cort alla Compagnie des Castellains, qui sunt en Ducasme de Staines, et lez ha mis dedans le Cite de Negrepont tous ceus della Compaigne a Cheval et a pia plus de das milla. »

(2) Εὔριπος. Eúripo, Negripa, Negreponto.

(3) L. de Monacis liv. VIII. p. 14. Dacange, I. I. T. II. p. 199. Κατὰ λάθος λέγεται Σαβίλλιος. Dec. 1. Lib. IX. p. 169), καὶ 2° Ενετίας χρονικά, ἐλλως καλῶς συντροφεύενον, (Iod. Forcarin. N. 6253, f. 211), ὅτι ἡ Ἐνετία ἐπολέμησε τὸν Βονιφάκιον, ὡς συνταγθέντα μετὰ τῶν Παλαιολόγων. *Ib.* καὶ Zurita I. 1. T. II. f. 17.

(4) Navagoro ἐν Muratori scriptores cit. T. XXII p. 1022.

(5) Chronicon Siviliæ anōnym. cap. 72. ἐν Muratori. T. X. p. 865.

(6) Commem. L. II. f. 99 καὶ 105.

(1) Patti Lib. III, fol. 120. Κακῶς δὲ γράφεται « Egue. »

(2) Giov. Villani Lib. VIII, c. 51 ἐκδόσις Dragomanni (Firenze. 1845. 8°) T. II. p. 55.

(3) L. I. cap. 240. p. 429—131. Durenge 1. I. T. II. p. 449 καὶ 453.

(4) Commem. L. II. f. 462.

τὸν κατηγόρητον, οὐχὶ ἀδίκως, ὅτι συνωμολόγησε δεσμὸν μετὰ τῶν Τουρκῶν, οἵτινες πρὸ χρόνων ἡδη ὑπηρέτουν ἐν τῇ ἔποιᾳ. Ὁ Βαῦλος Φραγκῖσκος Δάνδολος προσαπισθεὶς λεπλασίαιν πλοίου, ἐλαῖνη ὄντεκδικησιν (1). Εἰς δὲ τὴν πρεσβείαν αὐτοῦ, ἀπήντητον ὁ Ἀλφόνσος τὴν 18ον Ιουν. 1318, ὡς ἂν οἱ δὲν ἐγνώριζεν πεντὶ τούτου (2), ὅτι αὐτὸς οὐδόλως ἐσφαλεν, ὡς καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπε τοιοῦτον τις οὓς ἀλλοι. ἡ Διότι γέγραπται ὅτι ὁ θέλων νὰ ἀποσπεῖται ἀπὸ τοῦ φίλου του, ζητεῖ πάντοτε πρόφασιν. Ήμεῖς, τὴν εἰσήνην φιλοῦντες, θέλουμεν ἀνακωγῆν καὶ ἡποχίαν μετ' ὑμῶν καὶ τῶν ὑμετέρων. Ἀλλὰ ἂν ἐξ μέρους ὑμῶν, διπέρ δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύτωμεν, γίνη ἀδικόν τι πρὸς ἡμᾶς, (εἰ καὶ παρ' ὑμῶν προσδοκῶμεν δικαιοσύνην, ἀγάπην καὶ ὄρθην κρίσιν), θέλει δυσκρεατήτει μεγάλως ἡμᾶς καὶ τὸν Θεόν, καὶ ἔσται προφανές τοῖς ἀνθρώποις· μιστὶ ἡ ὑμετέρα φρόνηται θέλει· σκεψήδη ὅτι τοῦ πολέμου ἡ ἐκβασίς εἶναι ἀστακῆς καὶ ἀμφιβολοῦ, καὶ οἰόν ἐστι τὸ φηγύνειν τοιαύτην καὶ ἐπὶ τοιοῦτον μακρὸν χρόνον μεταξὺ ἡμῶν διερκέτασκν φιλίαν. ή (3). Ἔννοεῖται τοιαύτη διεπήγαγκες ἐξῆθεν ἔτι μᾶλλον τὸν πόλεμον. Συγγρόνως ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλφόντου, Φρεδερίκος ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἐπεμψε πρέσβεις εἰς Ἐνετίαν (4), ἵνα ἀποδείξωσι τὸ δίκαιοιν τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ, αἵτινες ἄλλως τε ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν τιμαριωτῶν τῆς Εύβοίας, Ἱωάννου τοῦ Μεσίου καὶ Πέτρου δαλλε-Κάρκερη. Οἱ αὐτοὶ δὲ ἐδικτιολόγησαν ὅτα ὁ Ἀλφόντος ἐπράξεν ὡς αὐθέντης τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τῶν ὑπὸ τῆς Ἐνετίας ὑπερασπιζομένων. Οἱ πληρεζούσιοι τοῦ βασιλέως, ὁ δικαστὴς Βαρθολομαῖος δε παραγράνος, καὶ ὁ Νοτάριος Θωμᾶς δὲ Μάσουρος ὑπερέθησαν ἀπολημματικοῖς προσγενομένης βλάβης (5). Ἀλλ' ἡ Ἐνετία ἀπήτει παράδοσιν τῆς Καρύστου καὶ τῆς Λαρυμίνης, καὶ ηθελε μετὰ ταῦτα νὰ συνωμολογήτῃ ἀνακωχὴν μέχρι τῆς 1 Απριλ. τοῦ ἐπομένου ἔτους (6). Καὶ τῷ ὅντι συνωμολογήθη αὕτη κατὰ τὴν 9 Ιουν. 1319 (7). Τὸ περιεγόμενον αὐτῆς εἶναι σπουδαιότερον διὰ τὴν ιστορίαν τῶν Ἀθηνῶν· δι' αὐτῆς δὲ ἐμεινεν ἡ Κάρυστος προσωρινῶς εἰς τοῦ Ἰνφάντου τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐπεκυρώθη αὐτῷ δὲν ἐπέτυχε. Ἐν ἔτει 1323 ἀνενέσεν ἡ Ἐνετία τὰς προτάσεις τῆς πρὸς τὸν

(1) Comm. L. II. f. 100.

(2) Comm. L. II. f. 103.

(3) L. I. e Datum in Athenis decimi octavo Junii primæ inditrionis. n.

(4) Comm. L. II. f. 118.

(5) Comm. L. II. f. 121.

(6) Comm. L. II. f. 122.

(7) Comm. L. II. f. 164. Misti. T. V. f. 77, 93, 173 (κατὰ τὸν πίνακα f. 900).

(8) Cod. Travis. Nr. CCLX. f. 434.

Βασιλέα τῆς Σικελίας Φρεδερίκον, διὰ τοῦ πρόσθετος της Μάρκου Μεγιέλη (1), ἀλλὰ τὸ μόνον ὑπηρέθωσεν ἦν νὰ παραχωρήσῃ ὁ Ἀλφόνσος ἐν ἔτει 1324 τὴν Λάρυμναν εἰς τὸν γυναικάδελφον του (2). Ἀλλ' ὅτε ἀπέθανεν Θωμᾶς ὁ ἐκ Βερονῆς ἐν ἔτει 1326, ὁ Ἀλφόνσος δὲν ἦθελε νὰ παραχωρήσῃ τὴν κληρονομίαν του εἰς τὴν θυγατέρα του· Ἀγριῆρης εἶχε νομφευθῆ τὸν εὐγενῆ Ἐνετὸν Ἀγρολέτον Σαρούεδον, καὶ ἐξετράπευτεν αὐτὸς μετὰ τῆς Μαρούλλας πρὸς τὴν Εύβοιαν ὥσπερ καταλάβη τὸ Σαμαριῶν διὰ βίτις. Ἀλλ' οἱ τριάρχοι Βαρθολομαῖος Γίζης, Πέρρος δαλλε-Κάρκερη, καὶ ἡ Βεατρίς δὲ Νονέρη ἀντέτησαν εἰς τὴν εἰσοδόν των, ἀποστιθεῖσαν νὰ γίνη τὴν 1ην Μαρτίου, καὶ ἀντὶ νὰ ἀνοίξωσι τὴν γέφυραν τοῖς Καταλωνίοις, ἀνέρερον ἀμέσως τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Ἐνετίαν (3). Ἐνταῦθα δὲ ἐνεκρίθη ἐντελῶς ἡ διαγωγὴ αὐτῶν, διότι ἡ Μαρία δι' ἀπιττίας εἶχεν ἀπολέσει τὴν κτῆσιν (4), δοθεῖσαν τῇ Ἀγρῆ τῇ ἐκ Βερονῆς, ἦν καὶ συνέστητες ἥητῶς ὁ δῆμος τῷ ἐι. Εὔσοια δικιμένοντι (καθολικῷ) πατριάρχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως (5). Τότε ἀνενεγύθη ὁ μεταξὺ Ἀλφόντου καὶ Ἐνετίας πόλεμος, καὶ διήρκεσε πολλὰ ἔτη (6). Ἐν ἔτει 1328 ἡθελητεύεται ἀνήσιος ὁ δῆμος ν' ἀγοράσῃ τὸ φρούριον, ἀλλὰ αἱ γένεται διαπραγματεύτεις ἀπέτυχον ὡς καὶ αἱ ἀρχαιότεραι. Ἐνεψυχωσε δὲ τὸν Ἀραγώνιον πρῶτον ἰδιαιτέρα συνέλητη ἦν συνωμολόγησε μετὰ τοῦ Πέτρου (7) δαλλε-Κάρκερη (8), καὶ ὁ δεσμὸς ὃς τὸν συνήνωσε μετὰ τοῦ Βαρθολομαίου Γίζη, ἐξ ὅτου ὁ υἱός αὐτοῦ Γεώργιος, ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς ἐνστάσεις τῆς Ἐνετίας, ἐνυμφεύθη τοῦ Ἀλφόντου τὴν θυγατέρα, Σιμόναν τὴν Ἀραγωνίαν (9), καθ' ἦν περίστασιν ἀναμφισσότως ἔλαβεν ὁ μέγας Κοντόσταυλος Βαρθολομαῖος τὸ τεμάριον φρούριον τῶν Θηβῶν, καὶ τὸ ἡγεμονικὸν φρούριον Σαντομάρου (10). Τὰς ἔστιδας δὲ ταύτας ἐπαύσεις σύμβασις τῆς 4 Απρ. 1331 (11), δι' ἡς συνωμολογήθη ἀνακωχὴ διετής μεταξὺ Ενετίας καὶ τῶν ἐν Αττικῇ Καταλωνίων, οὓς ἀντιπροσώπευεν ὁ Ἰνφάντης Ἀλφόρεος ὁ Φαδρῆκος, ὁ τοπογρητὴς Ἀθηνῶν Νικόλαος Λάγκιν, ὁ Βιζάριος Θηβῶν Γουλλελλος δε-Ποιτίγ, καὶ ὁ Μαρεσάλος ἡ στρατηγὸς τῆς Ἐταιρίας, Ὁδωρ ὁ Νοβέλλης.

(Ἐπειταὶ συνέχεια.)

—o—

(1) Misti. T. VII. f. 18 (Index f. 42 καὶ 52).

(2) Misti. T. VII. f. 95. (Ind. f. 201).

(3) Commem. I. lib. III. f. 10 καὶ 41.

(4) Misti. T. IX. f. 81. T. X. f. 19. (Index f. 202—203).

(5) Misti. T. X. f. 47. (Ind. f. 204).

(6) Marini Sanuti Torselli Secreta fidelium Crucis. (Bongars Gesta Dei Francos. Hanoviae. 1611. f.). T. II. p. 315. Epist. XXIII.

(7) Misti. T. X. f. 129 (Index. f. 205). T. XXV. f. 94.

(8) Misti. T. X. f. 95 καὶ 444. (Ind. f. 205).

(9) Misti. T. X. f. 52 καὶ 69. (Ind. f. 204).

(10) Livre de la long. p. 1.

(11) Πρωτότυπον χειρόγρ. τοῦ Αὐστριακοῦ χρυσείου.